

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi zarzut następujących naruszeń prawa w orzeczeniu Sądu:

Sąd błędnie uwzględnił dane dotyczące sprzedaży firmy Breiding na korzyść znaku towarowego będącego przedmiotem postępowania. Uwzględnieniu nie mogły podlegać dane sprzedaży odnośnie do liczby sprzedanych towarów firmy Breiding za sporny okres 2006-2009.

Sąd przy badaniu rzeczywistego używania błędnie uwzględnił towary oznaczone znakiem „Aktis Line”, a nie te oznaczone przez „Aktis” i stanął na stanowisku, że dodatek „Line” ma wyłącznie opisowy charakter.

Ponadto Sąd w sposób błędny skorzystał ze swojego swobodnego uznania w ten sposób, że przyjął rzeczywiste używanie znaku będącego przedmiotem postępowania, mimo że obroty towarowe właściciela znaku były bardzo skromne.

Na koniec Sąd nie zwrócił w ogóle uwagi na okoliczność faktyczną, że ma miejsce używanie w sposób pozwalający na zachowanie prawa w odniesieniu do „artykuły do łóżek” i „pościeli do łóżek”. Właściciel znaku przedłożył jednak jedynie dowody na używanie znaku towarowego w odniesieniu do „pościeli do łóżek”, natomiast już nie względem innych artykułów do łóżek jak np. poduszki, materace. W ten sposób wygaśnięciu z zakresu znaku towarowego podlegałyby przynajmniej „artykuły do łóżek”.

Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2015 r. – Komisja Europejska/Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-304/15)

(2015/C 302/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Mifsud-Bonnici, S. Petrova, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie stosując we właściwy sposób dyrektywy 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania⁽¹⁾ w stosunku do Aberthaw Power Station w Walii, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy z art. 4 ust. 3, w związku z częścią A załącznika VI do dyrektywy 2001/80/WE w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania;

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji Zjednoczone Królestwo nie zastosowało we właściwy sposób art. 4 ust. 3 w związku z częścią A załącznika VI do dyrektywy 2001/80/WE w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania w stosunku do Aberthaw Power Station w Walii. Aberthaw Power Station jest obiektem energetycznego spalania, zasilanym węglem kamiennym, o nominalnej mocy cieplnej równej 4 090 MWth, zaliczającym się tym samym do kategorii obiektów o mocy powyżej 500 MWth i przekraczającym dopuszczalne wartości emisji tlenku azotu (NOx), zgodnie z art. 4 ust. 3 wspomnianej dyrektywy w związku z jej art. 14 ust. 1 lit. a) i częścią A załącznika VI. Zgodnie ze znajdującymi zastosowanie przepisami Zjednoczone Królestwo winno było zagwarantować, by od dnia 1 stycznia 2008 r. obiekt o takiej mocy nie przekraczał dopuszczalnej wartości emisji tlenku azotu wynoszącej 500 mg/Nm³, zmniejszając ją do 200 mg/Nm³ od stycznia 2016 r. Jednakże dopuszczalna wartość emisji tego obiektu określona w zezwoleniu wynosi obecnie 1 050 mg/Nm³ NOx.

(¹) Dz.U. 2001, L 309, s.1.

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 14 kwietnia 2015 r. w sprawie T-393/13, SolarWorld AG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 24 czerwca 2015 r. przez SolarWorld AG

(Sprawa C-312/15 P)

(2015/C 302/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: SolarWorld AG (przedstawiciel: adwokat L. Ruessmann oraz J. Beck, solicitor)

Pozostałe strony postępowania: Komisja Europejska; Solsonica SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie odwołania za dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie postanowienia Sądu wydanego w sprawie T-393/13 w zakresie, w jakim Sąd uznał, że postępowania w sprawie skargi o stwierdzenie nieważności oraz w sprawie skargi o odszkodowanie należy umorzyć;
- uznanie, że będące przedmiotem sprawy T-393/12 skargi o stwierdzenie nieważności oraz o odszkodowanie są dopuszczalne;
- przekazanie sprawy Sądowi w celu ponownego rozpoznania skarg o stwierdzenie nieważności oraz o odszkodowanie co do istoty.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie, uznając, że postępowania w sprawie skargi o stwierdzenie nieważności oraz w sprawie skargi o odszkodowanie należy umorzyć.
